

[Hanne Reintoft.]

også Danmark ønsker grænserne fra før 1945 genoprettet. Det vil sige, at man støtter Den tyske Forbundsrepublikks revanchistiske krav om tilbageerobring af de tidligere besatte polske områder.

Denne adfærd er næppe egnet til at bidrage til sikring af freden i Europa eller til at skabe tillid til Danmarks udenrigspolitiske hensigter.

Endvidere skal tilføjes, at den omtalte praksis kan vildlede danske søfarende, der sejler i tillid til de af staten autoriserede kort.

Her skal blot nævnes et par enkelte eksempler af en lang række på forkert anvendelse af navne:

Ustka kaldes stadig Stolpmünde — Czolpino for Scholpin, Jaroslawiec for Jershöft og Kolobrzeg for Kolberg.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Hanne Reintoft: Jeg har jo skriftligt begrundet mit spørgsmål og skal kun tilføje, at jeg i dag er ekstra spændt på ministerens svar, fordi spørgsmålet jo berører grænseproblemerne og det med al ønskelig tydelighed fremgik af den udenrigspolitiske debat forleden, hvor stor usikkerheden var over for de tyske og polske grænseproblemer, og hvorledes forståelsen for, at de må løses, vokser, måske ikke netop i ministerens parti, men andre steder. Vi taler jo meget om det enkelte lands suverænitet, og her overskrider vi selv princippet på et ganske bestemt område oven i købet over for en stat, vi anerkender. Det ville nok være både klædeligt og hensigtsmæssigt, om vi fulgte vor principielle snak op med at føre en anstændig udenrigspolitisk linje over for de lande, vi anerkender, og selv viste den respekt for suveræniteten, som vi i så høje toner bebrejder andre, at de ikke viser.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Det internationale hydrografiske Bureau, hvoraf både Danmark og Polen er medlemmer, har opfordret medlemslandene til at anvende de stednavne på kortene, der er i overensstemmelse med sprogbrugen i det land, som udøver suveræniteten i området. Det danske

søkortarkiv følger denne henstilling, og vi søger for, at de nødvendige navneændringer sker ved nyttegning af kortene. I Østersøområdet er der imidlertid endnu 4 kort, som ikke er nyttegnet siden 1945, og som derfor anvender de tidligere betegnelser. I de tilfælde, hvor nyttegninger har fundet sted, er navnene som nævnt ændret på Østersøkortene. Det har dog været nødvendigt i nogle tilfælde, hvor de nye polske navne er anvendt, at anføre det tidligere navn i parentes for på den måde at vejlede danske søfarende, der ikke er fortrolige med de polske navne. Nødvendigheden heraf fremgår måske mest klart, når jeg fortæller, at den by, der tidligere hed Stettin, nu har et polsk navn, der begynder med 4 konsonanter og staves: S-z-c-z-e-c-i-n — jeg skal fritage det høje ting for noget forsøg på at udtale navnet og overlader trygt den opgave til fru Hanne Reintoft.

Hanne Reintoft: Jeg kan forstå, at vi skal til at lave alle geografibøger om, så at navnene bliver sådan, at forsvarsministeren kan udtale dem; det bliver et ret så voldsomt arbejde.

Jeg må sige, jeg er meget forundret over ministerens svar. For det første er det polske søkort sådan, at på den ene halvdel står det polske navn med det tyske i parentes, men på den anden — og det svarer nogenlunde til Oder-Neissegrænsen — står kun det gamle tyske navn fra den tyske besættelse, og kortet er dateret 1965 og ikke 1945. Jeg har meget svært ved at takke for svaret.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Ja, jeg er ked af, at jeg ikke fik udtalen. Men må jeg blot sige, at søkort er jo sådan et meget praktisk hjælpemiddel for dem, der skal navigere; det er en misforståelse, hvis man tror, at det er en politisk proklamation, der jo ikke altid har nogen praktisk værdi.

Jeg vil gerne sige til fru Hanne Reintoft, at søkortarkivet har et samarbejde med det tilsvarende polske institut, hvor vi udveksler søkort, og det har ikke givet anledning til bemærkninger fra nogen side. Jeg tror, samarbejdet er helt igennem tilfredsstillende, så jeg synes alligevel, at fru Hanne Reintoft skulle have takket mig.

Hermed sluttede spørgsmålet.